

Katse Kristukseen Hepr. 3:1-6

1. Sen vuoksi, **pyhät veljet, te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, kiinnitätkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, Jeesukseen.**

2. Hän on **uskollinen asettajalleen**, niin kuin Mooseskin oli "koko hänen huoneessaan".

3. Hänen on kuitenkin katsottu Moosekseen verrattuna ansaitsevan niin paljon suuremman kunnian kuin rakentajan kunnia on talon kunniaa suurempi.

4. Jokainen talo on jonkun rakentama, mutta **Jumala on rakentanut kaiken.**

5. Mooses tosin oli palvelijana uskollinen "koko hänen huoneessaan" todistukseksi siitä, mitä vastedes puhuttaisiin.

6. Kristus sen sijaan on **uskollinen Poikana, hänen huoneensa hallitsijana. Hänen huoneensa olemme me, kunhan loppuun asti säilytämme rohkeuden ja kerskaamme toivosta.**

Kysymykset

Keitä ja millaisia ovat uskovat? Minkälaista uskonelämä on luonteeltaan? Mitä on uskontunnustus ja millainen on sen sisältö? Millä tavalla Jeesusta nimitetään ja miksi? Missä asioissa Mooses oli uskollinen ja missä Jeesus? Millä tavalla uskovien tulee vertailla toisia ihmisiä? Mikä on kristillisen seurakunnan olemus? Mikä on välttämätöntä, jotta pääsisimme perille kirkkauteen? Mistä rohkeus kumpuaa? Miksi toivosta voi kerskata ja mikä toivon sisältö on? Näihin asioihin Heprealaiskirjeen kirjoittaja ottaa nyt kantaa kuvatessaan sekä Herraa Jeesusta että hänen omiaan.

Olemmeko oppineet historiasta mitään?

Suomalaisen kristillisyyden tyypillinen piirre 1800 luvun herätyksistä lähtien on ollut sydämen sisäisen kristillisyyden, Kristuksen sisäisen tuntemisen ja aidon henkilökohtaisen uskonelämän korostaminen. Syy siihen juontaa pitkälti siitä, että ennen herätysten tuloa kristillisyyden harjoitus maassamme oli opillisesti puhdasta mutta hyvin ulkokohtaista. Kristillisiä tapoja kyllä yritettiin opettaa, mutta elävä Kristuksen rakkauden synnyttämä vaellus oli harvinaista niin tavallisessa kansassa kuin myös papistossa ja sivistyneistössä.

Elävän uskon lahjan saaneet uskovat korottivat äänensä ja vaativat ihmisiä tekemään parannuksen ei ainoastaan ulkonaisista paheistaan vaan ennen kaikkea sydämessä asuvista synneistään. Armonjärjestykseen, jossa lain sanan tuli ensin murskata ihmisen ylpeys ja nöyryyttää hänet parannuksessa tunnustamaan omat syntinsä ja katumuksessa huutamaan Kristukselta armoa, pantiin aivan oikein paljon painoa. Jumalan Henki yhtyi julistukseen ja suurin joukoin ihmisiä tuli herätykseen ja katumukseen alkaen etsiä pelastusta. Monet saivatkin sitten vastauksena Kristuksen armon ja omantunnon rauhan.

Mutta sitä seuraavassa uskonvaelluksessa monissa herätyksissä jäätiin tuijottamaan oman sydämen armonliikutuksiin eli kokemuksiin Jumalan armosta ja jouduttiin ajoittain epätoivoon, kun "armonvilauksia" päästiin kokemaan kovin harvoin. Sen keskellä korostettiin entistä syvempää murtumista ja syvempää syntikurjuuden tuntoa, jotta armokin kirkastuisi syvemmin. Vastapainoksi tälle itseensä tuijottavalle uskolle nousi kyllä sitten evankelisempaa uskon korostusta ja Jumalan armon ja Kristuksen hankkiman lahjavanhurskauden korostavia ryhmiä. Molemmilla puolilla uskovilla oli taipumus kulkea äärimmäisyyteen ja samalla tuomitsemaan toisiaan.

Katso Jeesukseen

Heprealaiskirjettä lukiessa meidän on suhteellisen helppo samaistua noihin omaa uskonvaellustaan ja sydämensä tilaa tarkkaileviin uskoviin, sillä kirje sisältää monia varoituksia, jopa uhkauksia niille, jotka jäävät uskon vaelluksessaan taipaleelle eivätkä maailman virtausten vietävinä pääse perille. Mutta todellisuudessa kirje korostamalla korostaa, että mitään aitoja hengellisiä kokemuksia ei synny oman sydämen pahuuteen tai kuviteltuun hyvyteen katsomalla.

Jumala on luonut ihmiseen silmät, mutta niillä ei ole tarkoitus tuijottaa omaa napaansa. Ne tulee suunnata ulkoiseen todellisuuteen. Aidon kristillisyyden salaisuus on nostaa katse Kristukseen. Herran katselu synnyttää sitten sydämessämme monenlaisia tunteita ja vaikuttaa elämäämme. Itseään katselemalla emme löydä mitään voimaa ja sydämen uudistusta.

*Sen vuoksi, pyhät veljet, te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, **kiinnittäkää mielenne** tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, **Jeesukseen**. (1)*

Herraan Jeesukseen katseen kohottaminen toistuu kirjeessä myöhemmin näin: *Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, **katse kiinnitettyinä** uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, **Jeesukseen**, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. **Ajatelkaa häntä**, joka niin paljon kesti syntisten vastustusta itseään kohtaan, ette väsyisi ja menettäisi rohkeuttanne. (Hepr. 12:1-3)*

Paavali korostaa samaa asiaa muun muassa näin:

*Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin **etsikää** sitä, mikä on **ylhäällä**, missä **Kristus** istuu Jumalan oikealla puolella. **Kiinnittäkää mielenne** siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa **kätkeytynä** Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)*

Katseen, mielen, ajatusten kiinnittäminen taivaaseen astuneeseen Kristukseen on uskonelämän kasvun salaisuus. Elämämme on Kristuksessa. Pyhityksen eli Kristuksen kaltaisuuteen muuttumisen salaisuus on toisaalta siinä, että tiedostamme, että me olemme kuolleet Kristuksen kanssa Golgatan ristillä. Se tarkoittaa sitä, että syntiemme rangaistus, ikuinen kuolema on meiltä takana päin, sillä Jeesus kärsi sen puolestamme. Meidät on sen vuoksi julistettu vanhurskaiksi eli Jumalan lapsiksi. Mutta meidän muuttumisemme olemukseltamme vanhurskaiksi eli pyhiksi tapahtuu pyhityksessä, joka päättyy ruumiin ylösnousemuksessa, jossa saamme samanlaisen kirkastetun ruumiin, kuin Jeesuksella. Tämä muuttumisprosessi eli pyhitys, joka alkaa uskoon tulossa eli uudestisyntymisestä, tapahtuu nimenomaa katselemalla Kristuksen kasvoja Jumalan sanan peilistä:

*Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin **katselemme Herran kirkkautta** kuin kuvasimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)*

Pyhät veljet

Sen vuoksi, pyhät veljet, ... (1)

Sanat "sen vuoksi" viittaavat edelliseen lukuun, jossa Jeesus laskeutuu meidän luoksemme ja tulee kaikissa kiusauksissa ja koetuksissa meidän veljiksemme tosin ilman syntiä. Meidän pyhyttemme ei ole itsestämme kotoisin vaan Jeesuksesta itsestään saatua, niin kuin edellä luemme: *Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen. (2:11)*

Uskova kristitty on pyhä ja Jeesuksen veli. Hän saa uskoon tullessaan lahjaksi Kristuksen täydellisen pyhyiden puvukseen. Siitä alkaa sitten puvun sisällä myös olemuksen muutos. Uskovan kasvu, kilvoitus ja vaellus uskossa ovat sanoja, joita "pyhimyskehiä" vierastava suomalainen kristillisyyks käyttä pyhityksestä. Sana on kuitenkin mitä raamatullisin, joten saamme sitä rohkeasti käyttää. Pyhitys on kokonaan Pyhän Hengen työtä meissä. Se ilmenee rakkautena, rauhana, ilona, kärsivällisyytenä ja hyvinä tekoina, evankeliumin julistamisena, Jumalan ylistämisenä, rukous-elämänä, synnin vihaamisena ja Jumalan tahdon tekemisenä. Jeesus itse kuvaa pyhitystä näin:

"Minä olen tosi viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii, ja jokaisen oksan, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään." (Joh. 15:1-5)

Uskovan pyhyys on siis kokonaan Jeesuksen vaikuttamaa, siis Herran pyhyyttä, joka meidän vielä monella tavalla synnin saastuttamien saviastioiden kautta heijastaa Jumalan kirkkautta, puhtautta ja rakkautta. Se on suuri lahja jokaista Herran omaa varten. Pyhitys on siis Jeesuksen elämän virtaamista meihin. Mutta jotta se voisi jatkua ja syventyä, meidän tulee pysyä Kristuksessa, hänen yhteydessään.

Ei riitä, että kerran saimme elämän lahjana Herran tuntemisessa, tarvitsemme päivittäistä yhteyttä Herraan. Se ei kuitenkaan tapahdu niin, että tuijotamme omaan itseemme ja tarkkailemme oman kristillisyytemme kehitystä tai taantumista, vaan nostamalla katseemme ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Jeesukseen. Sisäinen kasvu lisääntyy sitä mukaan kuin käsityksemme Jeesuksesta kasvaa häntä katselemalla. Hänet näemme päivittäisessä Raamatun lukemisessa ja säännöllisessä sanan kuulemisessa ja seurakunnan yhteydessä. Tarvitsemme siinä uskollisuutta, jotta *loppuun asti säilytämme rohkeuden ja kerskaamme toivosta. (6)*

Kutsutut

...te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, ... (1)

Raamattu puhuu kutsusta kahdessa eri merkityksessä. Sanoessaan, että *"monet ovat kutsutut, mutta varvat valitut" (Matt. 22:14)*, Jeesus viittasi yleiseen kutsuun pelastukseen. Jumala kutsuu kaikkia pelastukseen, koska Jeesus kuoli koko maailman kaikkien syntisten puolesta ristillä. Mutta tämän kutsun monet torjuvat.

Nyt kirjeen kirjoittaja taas tarkoittaa niitä kutsuttuja, jotka uskossa ottivat vastaan kutsun ja astuivat ikään kuin kutsukortti kädessään kuninkaallisiin hääjuhliin. Evankeliumin vastaanotto uskossa ratifioi eli vahvistaa heidän valituiksi. He eivät voi muuta kuin ihmetellä, että hekin olivat saaneet taivaasta saapuneen kutsun. Kutsu johtaa myös taivaaseen asti pääsyyn lopulliseen ilojuhlaan. Meidän ei koskaan kannata lakata ihmettelemästä sitä suunnatonta etuoikeutta, että saamme kuulua Herran kutsumiin ja Pyhän Hengen vaikutuksesta kutsun vastaanottaneina Herran valituihin. Astuttuamme Jumalan kansaan meidän tehtävämme ei ole enää toistuvasti lukea kutsukorttia, jossa on oma nimemme kirjoitettuna, vaan nostaa katseemme meidät kutsuneeseen Vapahtajaan ja Herraan.

Apostoli ja ylipappi

...kiinnittäkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, Jeesukseen. (1)

Jeesusta kuvataan tässä "tunnustuksemme Apostoliksi". Olemme tottuneet liittämään sanan apostoli Jeesuksen valtuuttamiin opetuslapsiin, jotka saivat todistaa Jeesuksen ylösnousemuksen ja Pyhässä Hengessä saivat kirjoittaa meille Uuden testamentin. Sana *apostolos* tarkoittaa "lähetetty", siis jonkun arvovalan perusteella tiettyyn tehtävään lähetettyä. Myös Jeesus kuvaa itseään Isän lähettämäksi. *"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."* (Joh. 20:21)

Jeesus on tunnustuksemme Apostoli. Johannes kirjoittaa:

Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi. Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy ja hän Jumalassa. Me olemme oppineet tuntemaan sen rakkauden, joka Jumalalla on meitä kohtaan, ja me uskomme siihen. Jumala on rakkaus. Joka pysyy rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. (1. Joh. 4:14-16)

Paavali kirjoittaa suullisesta uskon tunnustuksesta näin:

Jos sinä siis tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, niin sinä pelastut, sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. (Room. 10:9-10)

Paras tuntomerkki siitä, että joku on tullut uskoon ja saanut Pyhän Hengen sydämeensä asumaan, on se, ettei hän kykene pitämään suutansa kiinni Jeesuksesta. Kasteen yhteydessä lausutaan uskontunnustus, samoin jumalanpalveluksissa. Uskossa vaeltamiseen tarvitaan jatkuvaa Jeesuksen tunnustamista Herraksi ja Vapahtajaksi. Uskontunnustus voi tietenkin olla sama kuin esimerkiksi apostolinen uskontunnustus, mutta se voi olla myös lyhyt: "Jeesus on Herrani!"

Suullinen uskontunnustus on eräänlainen rakkauden tunnustus Herralle. Tiedämme kokemuksesta, miten ihastuneen ihmisen rakkauden tunnustus muuttaa tunteen kiinteäksi. Uskontunnustus on myös ylistystä. Siinä kiinnitämme sydämemme ja mieleemme ulospäin Herraan. Kun tunnustamme uskomme yhdessä seurakunnassa sitoudumme samalla yhteen Kristuksen ruumiina. Toistuva uskontunnustus, jolla korotamme Jeesusta Kristusta, pitää meidät yhteydessä Jumalan kanssa. Se lisää myös meidän rohkeuttamme vaeltaa Herran tahdossa silloinkin, kun maailma ja oma syntinen lihamme meitä vastustaa.

Jeesus tuli Isän lähettämänä meidän luoksemme, sovitti syntimme ja kukisti kuoleman vallan. Uskontunnustus sisältää siksi myös Jeesuksen pelastustekojen kertomisen. Niistä vuotaa meille jatkuvaa anteeksiantamuksen armoa. Suoritettuaan pelastustekonsa Jeesus astui taivaaseen Isän oikealle puolelle ja toimii nyt Ylipappina. Kirjeen jatkossa käydäänkin läpi juuri hänen toimintaansa ylimmäispapillisessa virassa. Nyt meitä rohkaistaan suuntaamaan mieleemme sekä hänen tulemiseensa ihmiseksi ja hänen sovitustyöhönsä, mutta saman aikaisesti myös kohottamaan katseemme korotettuun Ylipappiimme.

Uskollisuus

Hän on uskollinen asettajalleen, niin kuin Mooseskin oli "koko hänen huoneessaan". Hänen on kuitenkin katsottu Moosekseen verrattuna ansaitsevan niin paljon suuremman kunnian kuin rakentajan kunnia on talon kunniaa suurempi. Jokainen talo on jonkun rakentama, mutta Jumala on rakentanut kaiken. Mooses tosin oli palvelijana uskollinen "koko hänen huoneessaan" todistukseksi siitä, mitä vastedes puhutaisiin. Kristus sen sijaan on uskollinen Poikana, hänen huoneensa hallitsijana. (2-6)

Mooses oli Jeesuksen esikuva vanhassa liitossa. Mutta esikuva on kuin varjo verrattuna Kristuksessa ilmestyneeseen todellisuuteen. Apostolin eli lähettilään tärkein ominaisuus on "uskollisuus". Jeesuksen uskollisuutta verrataan Mooseksen uskollisuuteen. Mooses sai toimia Jumalan ilmoituksen välittäjänä, vaikka olikin syntinen ja vajavainen ihminen.

Kirjoittaja laina 4. Mooseksen kirjaa seuraavan otteen keskeltä:

Herra sanoi: "Kuulkaa minun sanani. Jos keskuudessanne on profeetta, minä ilmestyn hänelle näyssä, puhun hänelle unessa. Palvelijalleni Moosekselle en puhu niin. Hän on uskollinen koko minun talossani, ja minä puhun hänen kanssaan kasvokkain, avoimesti, en arvoituksin. Hän saa katsella Herran hahmoa. (4. Moos. 12:6-8)

Rabbit selittivät siten, että Mooses Jumalan koko huoneen esimiehenä oli palvelevia enkeleitäkin suurempi. Hän oli juutalaisille suurin maan päällä elänyt ihminen. Häneen Jeesusta verrataan. Jeesuskin oli Mooseksen tavoin uskollinen asettajalleen, Jumalalle. Ero on kuitenkin huima. Mooses oli hyvä palvelija Herran huoneessa, Jeesus on itse Herran huoneen rakentaja ja omistaja. Hänen huoneensa on seurakunta. Myös Paavali sanoo Jumalan huonetta Jumalan seurakunnaksi. (1. Tim 3:15). Kristuksen hallintavalta ja uskollisuus ei rajoitu kuitenkaan vain seurakuntaan, se ulottuu myös koko Jumalan luomakuntaan sen Luojana ja Ylläpitäjänä.

Jeesus kuvaa omaa tehtäväänsä, jossa hän toimi täydellisen uskollisesti näin:

Minä en ole tullut taivaasta toteuttamaan omaa tahtoani vaan lähettäjäni tahdon. Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 6:38-40)

Uskollisuus loppuun asti

Hänen huoneensa olemme me, kunhan loppuun asti säilytämme rohkeuden ja kerskaamme toivosta.(6) (Sanatarkasti: ...jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen.)

On käsittämättömän suurta armoa, se, että saamme uskon kautta Kristukseen kuulua hänen seurakuntaansa, jossa Jumala itse asuu. Meidän ruumiimme on Pyhän Hengen temppeleitä. Hän itse seisoo seurakuntansa keskellä, puhuu sille, palvelee sitä ja ottaa vastaan sen uskontunnustuksen, ylistyksen, vaikka pelastettunakin olemme yhä vajavaisia ja lankeavia ihmisiä.

Herra arvostaa meidänkin uskollisuuttamme. Hän kysyy meiltä uskollisuutta vähästä. Niille, jotka niin toimivat niin, uskotaan suuria tehtäviä Jumalan valtakunnassa. *'Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!'* (Matt. 25:21) Meiltäkään Jumalan pelastamilta ei kysytä synnittömyyttä vaan uskollisuutta siinä, että pitäydymme päivittäin Jeesuksen veren puhdistukseen ja pidämme kiinni Jeesuksen tunnustamisesta Herraksemme ja Vapahtajaksemme.

Vetääkö kirjoittaja viimeisellä lauseella ”...jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen” meiltä kuitenkin maton alta pelastusvarmuuden osalta? Onko perille pääsemisemme kirkkauteen sittenkin kiinni pyhityksestämme eli siitä, miten uskollisina pysymme Herraa kohtaan viimeiseen hengenvetoomme asti? Onko aidosti uskovilla ja Pyhän Hengen saaneilla todellinen vaara menettää pelastuksensa? Tätä moni jakeen 6 lukija kyselee varsinkin, kun teema toistuu läpi koko Heprealaiskirjeen. Vai olisiko sittenkin kysymys siitä, että kirjoittaja näillä varoituksilla pyrkii nimenomaan rohkaisemaan uskovia, jotka olivat paineiden alla alkaneet herpaantua ja katsella taaksepäin aikaa ennen uskon tuloa, jolloin heitä ei vainottu?

Toivon rohkeus ja kerskaus

Mitä siis tarkoittaa *toivon rohkeus ja kerskaus*? Kristillinen toivo ei tarkoita sitä, että me sydämessämme toivomme jotain vaan toivon kohdetta. Herra on meille sanassaan ilmoittanut sen, mitä tulevaisuudessa tapahtuu. Jeesus Kristus tulee kirkkaudessaan takaisin, suorittaa viimeisen tuomion ja vie omansa uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Nämä asiat toteutuvat aivan riippumatta siitä, uskomme me niihin vai emme. Uskovan toivo omana kokemuksena ei siis itsessään ole mitään, ellei toivon kohde olisi täysin varma.

Nyt kirjeen saajilta oli ilmeisellä tavalla hämärtynyt näköala Herran antamaan tulevaisuuden lupaukseen ja he olivat menettäneet rohkeutensa eivätkä enää pystypäin antaneet todistusta Herran armon suuruudesta ja riittävydestä. Heillä oli selvästikin samoja ajatuksia kuin monella tämän päivän uskovalla, joka vaalitta uskonsa heikkoutta ja rohkeuden puutetta ja kilvoituksen heikkoutta. Pohjimmiltaan kysymys molempien kohdalla on siitä, että katse on kääntynyt pois Jeesuksesta tarkkailemaan omaa itseään. Nostamalla katse Jeesukseen rohkeus ja vahva ilo pelastuksesta palaa. Kysymys ei siis ole siitä, että kirjoittaja pelottelisi uskovia, vaan hän halusi rohkaista. Rohkaisu ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kiellämme sen vaaran, että ihminen hukkuu, ellei hän turvaa uskossa Vapahtajaan.

Jatkossa vakavan varoituksen jälkeen kirjoittaja jatkaa:

Mutta teistä, rakkaat, me uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä kuuluu pelastukseen, vaikka puhummekin näin. Eihän Jumala ole väärämielinen, niin että hän unohtaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vieläkin palvelette. Toivomme hartaasti, että kukin teistä osoittaa samaa intoa ja säilyttää toivon täyden varmuuden loppuun asti, ettette veltostuisi vaan seuraisitte niitä, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu. (Hepr. 6:9-12)

Pelastusvarmuutemme ei perustu siihen, kuinka hyvin olemme onnistuneet pyhityksessämme, vaan siihen, että Herran on luvannut iankaikkisilla käsivarsillaan luvannut pitää meistä kiinni:

Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. (Joh. 10:27-29)

Siksi Herran oma voi ja saa kerskata eli riemuita siitä, että hänen toivonsa päästä perille on varma. Siksi meidän tulee tiukasti tarttua Herran antamiin suuriin lupauksiin ja katsoa kohti Ylipappiamme, joka pitää meistä huolta.

Virkistystä vaikeuksien keskellä

Japanilaisen Kiinaan Raamattuja ja hengellistä kirjallisuutta toimittavan ”Elämän vesi” järjestön työntekijä onnistui tapaamaan jälleen kotikirkkojen pastori Timothyn (kiinalaisten kotikirkkojen pastoriin peitenimi). Uskovien tilanne Kiinassa on niin kiristynyt, että tapaaminen oli uhanalainen, mutta Timothy oli vapautunut ja luontevan iloinen. Kysyttäessä: ”Kuinka kykenet ottamaan Herralta vastaan näin suuria kuormia monien ja raskaiden vaikeuksien keskellä?” Silloin Timothy kertoi eräästä todistuksesta ja sanoi: ”Luen tämän yhä uudestaan ja uudestaan.” Se on erään kiinalaisen nais-evangelistan todistus, kun hänet lukittiin pimeään ja ahtaaseen mökkiin ilman Raamattua. Sieltä hänet raahattiin toistuvasti kansanjoukon pilkan, hyökkäysten ja väkivallan kohteeksi. Piinaa kesti toistakymmentä vuotta. Evankelistan todistus alkoi tähän tapaan:

Epäonnistun aina

Ihmiset kutsuvat tätä pimeää mökkiä pieneksi vankilaksi. Mutta minulle tämä on pakopaikka metsässä, huone, jossa saan seurustella Herran kanssa. Täällä Jumala panee minut toistuvasti koetukselle, mutta epäonnistun jatkuvasti.

Esimerkiksi, kun joku halveksi minua, minussa nousi kapinamieli. En voinut hyväksyä nöyryytystä ja suostua siihen niin kuin Jeesus. Vaikka Herraa solvattiin, hän ei kironnut takaisin vaan siunasi. En minäkään huutanut pilkkaajilleni. Mutta se johtui siitä, että muuten olisin joutunut myös pahoinpidellyksi. Sehän on aivan samaa kuin kaikkien maailman ihmistenkin kärsivällisyys. Noissa tilanteissa en kyennyt osoittamaan myötätuntoa kiusaajiani kohtaan. Tein kyllä parannuksen vääristä asenteistani, mutta samanlaisten vaikeuksien toistuessa päädyin vihaamaan ihmisiä, jotka halveksivat minua. Aina kun Jumalan sana sai käsitellä sydäntäni, vihani kyl-

lä haihtui. Mutta mikä valtava ero siinä onkaan Herraani, joka rukoili vainoajiensa puolesta ristin tuskallisimmillakin hetkillä!

Lähtiessäni evankelistaksi halusin omistaa voimavarani sielujen rakastamiseen, mutta nyt rakkauteni olikin kylmentynyt niitä ihmisiä kohtaan, jotka pyrkivät murskaamaan minut. Mutta Herran äärimmäinen rakkaus minua kohtaan pysyi muuttumattomana olin sitten oikeassa suhteessa Häneen tai selkä Hänelle käännettynä... Mikä ero minun ja Herrani välillä! Ajatellessani Herran rakkautta janoan, että saisin elää vain Hänelle!

Minulla on kiusaus hyväksyä tilani, koska olen vanha ja sairas. Mutta ei-hän vanhuus ja sairaus estä ketään kulkemasta Jumalan tahdon tietä. Kiusausten ja kuritusten keskellä Herra neuvoa meitä ”oikaisemaan her-vonneet kätemme ja halvaantuneet polvemme” ja juoksemaan suoraan koh-ti päämääräämme. Oma laiskuuttani poikkesin pois tieltä. Minun ei olisi pitänyt tuijottaa omia heikkouksiani vaan juosta suoraan eteenpäin. Juma-lan voima on riittävän vahva nielemään fyysisen heikkouteni. Minulla on aina kiusaus sekoittaa vahvuus ja heikkous keskenään!

Olen liian lyhytnäköinen. Tuijotan siihen, mikä on silmiäni edessä, ja unohdan Jumalan ikuisen suunnitelman. Sydämeni ahtauden tähden men-etän anteeksiantavan mielen. Kun lopulta asetan itseni Jumalan suuruu-den eteen, näen, kuinka olen todella pieni. Herran armon suuruus on hie-man laajentanut sydäntäni, mutta se on edelleen liian ahdas.

Miksi ihmiset riitelevät mitättömän pienistä ja lopulta tuhoon tuomituista asioista? Se johtuu siitä, että he eivät näe ikuisuuden ylenpalttista kirk-kautta. Tiedän yhä rakastavani maallista mainetta. Tunnen oloni onnelli-seksi, kun ihmiset kehuvat minua, ja pahastun, kun ihmiset halveksivat minua. Mutta todellista on vain kirkkaus ja maine, joka tulee Kristukselta! Juuri sitä minun tulee etsiä.

Epäonnistun toistuvasti, mutta vaikka edistymiseni kasvussa on hidasta, ei sillä ole lopulta merkitystä. Tärkeintä on, etten koskaan pysähdy kesken matkaa, luovuta puolivälissä, sillä Jumalan armo riittää minulle! Kristuk-sen suuri rakkaus vetää minua puoleensa. Vaikka kehoni heikkenee, hen-keni uudistuu päivä päivältä.

Herra antoi minulle ihanan nuoruuden, vuodet täynnä voimaa. Miksi en luovuttaisi Hänelle nyt heikkenevää kehoani ja elämäni loppumatkaa? Omistan sen viimeiseen asti Sinulle, Herrani!

Saan asua Herrassa, vaeltaa Jumalan valossa ja nostaa katseeni ylös ”us-kon alkajaan ja täydelliseksi tekijään”, Jeesukseen. Joka päivä palvon Hän-tä ja katsellen Hänen kasvojaan kuin kuvastimesta. Niin Pyhä Henki muut-taa minua Herran kuvan kaltaisuuteen. Se on ainoa tapa kasvaa, ei ole mi-tään muuta tietä edetä pyhityksessä. Koska Herra on jo pelastanut minut, en enää luota omiin ponnisteluihini. Vaikka olen epäonnistunut lukematto-mia kertoja, en ole koskaan menettänyt toivoani. Odotan innolla päivää, jol-

loin pääsen koettelemusten kokeen läpi. *"Ei ole pelastusta kenessäkään muussa kuin Herran nimessä."* (Ap.t 4:12) Minäkin olen päässyt osalliseksi Hänen pyhästä nimestään!

Entä sinä?

Oletko sinä masentunut ja menettänyt toivon oman kilvoituksesi suhteen? Huomaatko jatkuvasti epäonnistuvasi ja lankeavasi samoihin helmasynteihin? Pelkäätkö, ettei voi näin päästä mitenkään Jumalan kirkkauteen asti? Onko sinulla ehkä ollut kiusaus jättää koko uskon vaellus ja palata maailman turuille helpompaan elämään? Jos niin on, Herran sana ei anna sinulle mitään muuta tai erikoisempaa kehotusta kuin "nosta katseesi Jeesukseen". Ei sinusta olekaan Herran tien kulkijaksi, mutta Herra itse pitää sinusta huolta, hän rukoilee puolestasi Isän edessä. Isä pitää siksi sinusta kiinni, niin että pääset perille. Suuntaa katseesi Jeesuksen täytettyyn työhön Golgatalla ja hänen kirkastettuun hahmoonsa Isän oikealla puolella.

Ellet sinä ole vielä päässyt tuntemaan Vapahtajaa, ota esiin Raamattu, lue sitä ja löydät sieltä sinulle puhuvan Herran, joka on kantanut sinun syntiesi rangaistuksen, haluaa tänään armahtaa sinua ja antaa sinulle uuden elämän yhteydessään. Pyydä rukoillen häntä tulemaan elämäsi Herraksi. Niin sinä saat ikuisen elämän toivon elämäsi.